

DOCENDO

TARINOITA EPPU NORMAALISTA
JUHA TORVINEN JA HARRI HINKKA

Aika Normaalia

JUHLAVERSIO

Ensimmäinen painos

Copyright © Juha Torvinen, Harri Hinkka ja Docendo 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tämän teoksen tekstin ja kuvien jäljentäminen ilman lupaa painamalla, monistamalla, skannaamalla tai muilla tavoin kielletään tekijänoikeuslain mukaisesti.

Kansi ja taitto: Jarkko Lemetyinen

Graafinen suunnittelu: Pekka Sell

ISBN 978-952-850-621-8

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

JUHA TORVINEN JA HARRI HINKKA

Aika Normaaliala

JUHLAVERSIO

TARINOTA EPPU NORMAALISTA

DOCENDO

BIISILISTA

- 7 TULEVAISUUDEN ENNUSTAMINEN ON MAHDOTONTA
- 14 VUODEN MUOTOKUVA JA VASTENTAHTOISET KUVATTAVAT
- 17 PROMOOTTORI JOHANSSONIN MUSTA PÄIVÄ
- 20 VIIKSET SINAPISSA
- 23 SIELLÄ SOITTAI VAIN JUHA TORVINEN
- 26 K Aidan tien kulkiat
- 29 Kuka tyhjensi kassan?
- 34 Mutta ensin juodaan kahvit
- 37 Etusivun juttu
- 40 Tee se itse
- 43 Ihän kuin ulkomailla olisi
- 46 Useampi repullinen nuotteja
- 49 Oulu on paha kaupunki
- 52 Ottaisin tuplana, kiitos
- 55 Handlebar mustach
- 60 Sisilisko pullossa
- 64 Nahkakalenteri
- 71 Perässä on paha hiihtää
- 74 Tahdon sut
- 78 Alamökki
- 81 Monotetaan stereota
- 86 I'm a rockabilly rebel
- 89 Pelto-emeleiden koivukaapit
- 92 Klubiotteella
- 95 Hyvät, pahat ja rumat
- 98 Kahdenkymmenen vuoden päästäkin
- 101 Muovikasseja ja pilkkuvirheitä
- 104 Nahaton kalenteri
- 107 Ruutupaistoja kuistilla
- 112 Lavarekvisiittaa pitää olla
- 115 Venytellessä paikat repeää
- 118 Sata vierasta lavalla
- 122 Pollari tekee, mitä huvittaa
- 125 Patsaat kaatuvat, mutta veistokset seisovat
- 130 Lokakuussa 2020 hippiauton edessä
- 133 Areenan avajaiset
- 138 Musiikkia rantalasta
- 142 Marraskuun pimeässä finlaysonin palatsissa 2023
- 145 Sohvalla ja seisomassa, mutta ei sentään sohvalla seisomassa
- 149 Aknepop 2026
- 153 Kuva varmuuden vuoksi
- 156 Viimeiset kuvat

Mikä joskus alkaa, myös joskus loppuu. Selfhelp-kirjan latteudelta kuulostava lause tulee todeksi Eppu Normaalin kohdalla elokuussa 2026, kun sen matka keikkailevana yhtyeenä tulee päätökseensä.

50 vuotta sitten Ylöjärven lukion tupakkaruudussa nimensä saaneesta kokoonpanosta ei kukaan osannut kuvitella, että siitä tulisi elämän mittainen ura ja vielä niin vähillä miehistönvaihdolla, että se lienee globaalistikin harvinaista. Kaksi kertaa on basisti vaihtunut ja nykyinen, Sami Ruusukallio on ollut mukana keikkailun loppuessa 37 vuotta!

Paljon on matkan varrella muuttunut. Valtavan paljon. Maaailma on tyystin erilainen kuin 1976. Mutta on myös paljon sellaista, joka ei ole muuttunut! Yhtyeen viralliset promokuvat on jo vuodesta 1999 ottanut Tampereelle asettunut valokuvaajamestari Harri Hinkka. Olemmeideoineet ja Harri toteuttanut Eppu Normaalin promokuvia yhteensä noin 26 vuoden ajan! Jälkikäteen ajateltuna kaikki ne vuodet ovat menneet yhdessä hujauksessa. Samoin kuin Eppu Normaalin 50 vuottakin.

Jokaisesta kirjassa olevasta virallisesta kuvasta olen kirjoittanut omaan muistiini tukeutuen tarinan siitä, miksi ja missä kukin kuva on otettu. Tässä juhlapainoksessa ovat mukana myös alkuperäisen teoksen jälkeen otetut kuvat ja tarinat niiden synnystä. Onpa mukana todennäköisesti viimeiset viralliset yhdessä Hinkan kanssa otetut kuvatkin, joiden käyttö jäi vain tämän kirjan sivuille.

Eppu Normaalin ikiaikainen sopimus siitä, että bändi on olemassa toistaiseksi, ei ole muuttunut mihinkään. Esiintymiset loppuvat, siinä kaikki. Olemme toistemme kanssa tekemisissä varmasti loppuelämämme, halusimme sitä tai emme. Niin paljon on kaikkea yhteistä, joka velvoittaa olemaan yhteydessä, tavalla tai toisella. Joskus esitetty ajatus siitä, että jokainen Eppu Normaalin jäsen on sitä elämänsä loppuun asti, taitaa toteutua. On liian myöhäistä sen enää muuttua.

Funchal, marraskuu 2025.

Mutta ensin juodaan kahvit

Kahvinjuonti on ollut Eppu Normaalille tärkeää bändin alusta saakka. Tosin nykykäsityksen mukaan kyseessä on ollut enemmänkin kahvin kaltainen juoma kuin varsinainen kahvi. Sitä on hörpitty treeneissä, levytyksissä ja lukemattomilla huoltoasemilla ympäri maan, tuhansia kupillisia.

A

ku ja köyhät pojat -albumia äänitettäessä minä ja Aku suoritimme tahoillamme siviilipalvelustamme emmekä nähneet toisiamme kertaakaan levyä tehdessä. Yhdistävänä tekijänä toimi jämäkkä ruokavalio. Elimme pikakahvilla ja mikrossa lämmitetyllä makkaran kaltaisella tuotteella koko session ajan. Olimme kumpikin paikalla parisen viikkoa, jona aikana vakiomukeihimme kertyi pikakahvista kivettymää, mukeja kun ei aina maltettu tiskata kunnolla. Vieläkin käy sääliksi tuottajana ja äänittäjänä toiminutta Pantse Syrjää, joka eli samalla ruokavaliolla koko äänityssession ajan, ryyditettynä kolmen askin vuorokausitahtisella tupakoinnilla.

Kahvi on toiminut myös boosterina ennen keikkaa. Silmät on saatava auki ja mieli vireäksi. Jossain vaiheessa jopa kitkuttelin keikkapäivänä iltaan asti ennen kuin join muutaman kupillisen. Se lennätti silmät selälleen ja takasi vauhdikkaan keikan. Osansa toki oli Alkon Triple Sec -juomalla, jota tuohon aikaan lisäsin kahviin. Se oli yksi niistä lukemattomista Alkon myymistä kopiojuomista aikana, jolloin alkuperäisten tuotteiden tuonti oli säännösteltyä. Alkon hyllyiltä löytyi toinen toistaan karmeampia vaihtoehtoja alkuperäisille juomille, joita puolestaan tuotiin ulkomailta korkeintaan litra kerrallaan, ellei halunnut salakuljettaa. Triple Sec oli olevinaan Cointreauta, ja Prinssi Eversti taisi jäljitellä Southern Comfortia, mutta karmein kaikista oli Viski 88, joka oli olevinaan viskiä.

»

2004

Mutta ensin juodaan kahvit

» Kahvimieltyymysten myötä oli vääjäämätöntä, että jossain vaiheessa bändille kehitellään nimikkokahvi. Tähän tarjoutui tilaisuus tamperelaisen pienpaahtimon avustuksella. Muutaman ehdokkaan joukosta valitsimme mielestämme parhaalta maistuvan sekoituksen, jolle kehitettiin nimi ”...mutta ensin juodaan kahvit” -kahvi. Nimi inspiroitui itseironiseen muotoonsa TV2:n muinaisista slow-tv-sarjoista *Heikki ja Kaija* ja *Rintamäkeläiset*. Niissähän ei yleensä tapahtunut yhtikäs mitään, ei ainakaan ennen kuin oli juotu vähintään yhdet kahvit. Niin se on pitkälti ollut Eppu Normaalinkin kanssa. Eikä kovin usein ole viime vuosina tapahtunut kahvin juonnin jälkeenkään.

Paketin kylkeä koristanut kuva on otettu Akun Tehtaan pihassa. Sen kauemmaksi ei tarvinnut silläkään kertaa lähteä. Lopputuloksessa on nähtävissä Hinkan varhainen innostus kuvankäsittelyyn. Kuvaa on sorvattu vähän liiaksikin, ja taitaa kuvaaja itse olla sen ensimmäisenä myöntämässä. Taivaalla loistava aurinko on toisaalta nähtävissä jopa humoristisen yliampuvana.

”...mutta ensin juodaan kahvit” -kahvi oli fanituotteena melkoisen haastava, sitä kun ei voinut varastoida kovin pitkäksi aikaa. Tavara oli saatava liikkeelle ja kuluttajien kahvikoneisiin mahdollisimman nopeasti. Fanituotteiden menekki korreloi muun esillä olon kanssa, ja keikkakautena niitä menee luonnollisesti eniten. Tuona vuonna ei tehty paljon keikkoja, mutta kun oli tiedossa, että uusi albumi, *Sadan vuoden päästäkin*, oli tekeillä ja että elokuussa oli luvassa omana tuotantona tehtävä Ratinan konsertti, heräsi mielenkiinto siinä määrin, että kahvit saatiin myytyä. Jäi siitä bändin keskuuteen elämään muikea lausekin: ”Mutta ensin juodaan ’...mutta ensin juodaan kahvit’ -kahvit.” ■

**KAHVIMIELTYMYSTEN MYÖTÄ OLI
VÄÄJÄÄMÄTÖNTÄ, ETTÄ JOSSAIN VAIHEESSA
BÄNDILLE KEHITELLÄN NIMIKKOKAHVI.
TÄHÄN TARJOUTUI TILAISUUS
TAMPERELAISEN PIENPAAHTIMON
AVUSTUKSELLA.**

Etusivun juttu

Olipa joskus sellainenkin aika, että Hesarin etusivu maksoi ihan älyttömästi, tv-mainonta oli varma keino menestyä ja portsarit valitsivat ravintolan ovella, kuka pääsi sisään ja kuka ei.

Kovin on maailma muuttunut: tv:n seuraaminen on niin pirstaloitunutta, että kampanjat eivät oikein toimi; jos ravintolassa on portsari, hänen tehtävänsä on kiskoa ihmisiä sisään, ei estää sisäänpääsyä; ja Hesarin etusivulla on nähty jos jonkinlaisia tiedonantaja.

Aikoinaan Epe paukutti henkseleitään ja ilmoitti, että sinä päivänä, kun Eppu Normalin kokonaislevynmyynti ylittää miljoonan myydyn äänitteen rajan, sitä juhlistetaan Hesarin etusivulla. Tämä olkaimien pamaus tuli julkiseksi, ja sitä pidettiin yleisesti ihan älyttömänä ideana, ja syystä. Lupauksen aikaan etusivun hinta oli aivan posketon, se piti varata hyvissä ajoin, eikä siihen edes kelpuutettu ketä tahansa mainostajaa, vaikka rahaa olisi ollut miten.

Kaikkien yllätykseksi koitti päivä, jolloin kokonaismyynti ylitti maagisen miljoonan äänitteen rajan. Muistutimme Epeä lupauksesta, ja hän vain myhäili. Oletimme, että eihän noin älytöntä ideaa koskaan toteuteta, ja pelkästään piruuttamme kerran pari vuodessa muistutimme asiasta.

Olimme jo unohtaneet koko asian, kunnes *Sadan vuoden päästäkin* -levyn ilmestymisen lähestyessä Epe kaivoi idean esiin. Kyllä, nyt ostetaan Hesarin etusivu! Liikemiehenä hän yhdisti asiat, piti lupauksensa ja sai samalla uudelle levyllä ja koko aikaisemmalle tuotannolle valtavan huomion.

»

2004

» Poikkeuksellinen markkinointiponnistus edellytti meiltäkin taas kerran kuvassa käyntiä. Kuvauspaikaksi oli sovittu Hinkan studio, ja sinne kasauduimme. Oma, turhankin iloinen ilmeeni selittyy edellisenä iltana alkaneella rentoutumissessiolla, joka jatkui vielä kuvauspäivänä. Piiskasin itseni siinä määrin rennoksi, että kuvan valaistuksen ja muun valmistelun ajaksi vetäydyin levolle, ja herättämiseni oli kuulemma oma show'nsa. Semmoista se elämä aina välillä oli tuohon aikaan. Tuosta kuvasessioista ei sitten mahdottomia aikoja enää mennytkään, kun luovuin kokonaan moisista rentoutumiskeinoista, ja olen ollut päätökseen ihan tyytyväinen.

Epe onnistui saamaan paikan mainokselle Hesarin etusivulta, kun joku vakio-mainostaja oli perunut varauksensa. En enää muista sivun hintaa, mutta posketon se oli, riittääköön se arvioksi. Nykyisessä mediamyllerryksessä painetut lehdet ovat sellaisessa kurimuksessa, että etusivuja tarjotaan mainostajan kannalta järkevääkin hintaan, mutta ensimmäinen rockbändin Hesarin etusivu maksoi melko lailla.

Koko vuosi 2004 oli täynnä kaikkea mahtavaa: saimme levyn valmiiksi, soitimme ensimmäisen oman Ratinan keikkamme ja riehaannuimme suunnittelemaan seuraavana keväänä toteutettavaa ensimmäistä omaa hallikiertuetamme. ”Sankariainesta”-nimiseksi ristitty kiertue tehtiin täysin omalla riskillämme. Markkinointi, tuotanto, hallivuokrat – kaikki olivat omalla kontollamme, ja käytimme suunnitteluun vain paria bändin ulkopuolista henkilöä. Uuden levyn myötä tilanne vaikutti hyvältä, mutta kyllä tuommoisessa on omat riskinsä. Mielessä oli Dington joskus 1980-luvulla yrittämä hallikiertue, josta tuli täysi katastrofi ja joka taisi olla iso syy bändin silloiseen kuoppaamiseen.

Epe oli sanansa mittainen mies, ja hän toteutti lupauksensa Hesarin etusivusta. Samalla hän tuli luvanneeksi, että jos *Sadan vuoden päästäkin* saavuttaa 100 000 myydyin kappaleen rajapyykin, firma lennättää koko yhtyeen Las Vegasiin. Tavoitteesta puuttuu nyt alle 15 000 kappaletta, mutta matka jää todennäköisesti toteutumatta. Fyysisten äänitteiden myynti on tyrehtynyt, ja varsinkin vanhan äänitteen kohdalla toive myynnin heräämisestä on turha. Las Vegasin ympärivuorokautinen remellys jäänee meiltä siis kokematta, mutta on varmasti terveellisempää niin. ■

Tee se itse

Joskus harvoin on Eppu Normaali saatu ottamaan kuvauksiin mukaan jotain omaakin rekvisiittaa. Nämä kuvat otettiin Tampereella ravintola Telakan yläkerrassa. Jälleen kerran haussa oli vanhahtava miljöö, ja sellaisena paikka toimi hienosti. Muutama sovittu ja suunniteltu keikka olivat kuvassa käynnin väärtejä.

M

artti oli käynyt läpi ankaran dieetin ja kuntokuurin, joiden seurauksena 1980-luvulla hankittu nahkapuku mahtui päälle. Suoritus oli melkoinen, vaikka kyykistymiseen ei ollut mahdollisuutta. Sitä puku ei olisi repeämättä tai kantajaansa vahingoittamatta kestänyt.

Vuosi 2004 oli tyypillinen tuon ajan keikkavuotemme. Esiintymisiä oli vain muutama, mutta pari

poikkeuksellista tapahtumaa vuoteen mahtui. Valmistelimme loppuvuodesta julkaistun albumin *Sadan vuoden päästäkin*, ja jos aiemmin avasimme areenoiden ovet suomalaiselle rokille, tuona vuonna portit avattiin stadioneille. Elokuussa 2004 Eppu Normaali esiintyi loppuunmyydylle Ratinan stadionille.

Ratinan konsertin järjestäminen oli melkoinen suoritus, sillä vastasimme tekniikasta ja isolta osin muistakin järjestelyistä itse. Operaatio oli niin raskas, että silloinen keikkamyymälämme jättäytyi tehtävästään ja avasi näin meille tien nykyisen kaltaiselle keikkailullemme. Itse järjestetyt kiertueet ja omista asioista kokonaisvaltaisesti päättäminen ovat sopineet yhtyeellemme oikein hyvin.

Silloisen levy-yhtiömme Pokon toimitusjohtaja Epe Helenius seurasi huolestuneena Ratinaan valmistautumistamme. Hän oli, ehkä syystäkin, huolissaan yhtiönsä yhden kruununjalokiven omapäisestä touhuamisesta eikä oikein luottanut

»

2004

- » kykyymme hallita suurkonsertin järjestelyitä. Hänellä oli ihan hyviä perusteluita epäilyilleen: oli selvää, että kokemuksemme markkinoinnista ja järjestämisestä eivät olleet samalla tasolla kuin vaikkapa ulkomaalaisten stadionkonserttien järjestämisellä kannuksensa ansainneella Welldonella.

Epen huoli huipentui kiivaaseen kommenttiin autopesulassa. Olin tuolloin töissä Pokolla, ja kävimme kahdestaan Helsingissä todella useasti. Olimme taas sinne lähdössä, mutta ajoimme ensin autopesuun. Kesken kiihkeimmän pesuohjelman Epe tavoistaan poiketen ärähti: ”Minkä helvetin takia teidän pitää yrittää tehdä kaikki itse?!” Tilanne oli tukala, autosta ei voinut paeta joutumatta jättimäisten pesuharjojen runtelemaksi. Sopertelin jotain sekavia selityksiä, tilanne rauhoittui ja lähdimme Helsinkiin.

Epe oli luonnollisesti kunniavieraana loppuunmyydyssä konsertissa ja taisi hämmästellä sen onnistumista. Epen merkitys Eppu Normaalin uralle on kiistaton, ja ilman hänen yleensä varsin hellää ohjaustaan moni asia olisi jäänyt tekemättä ja ehkä nykyisen kaltainen kestosuosio kokematta. Ihan aina eivät asiat ole menneet hänen toivomallaan tavalla, mutta harvat tappion hetket Epe on niellyt miehekkäästi, ja sen sijaan, että olisi katkaissut suhteensa meihin tai aloittanut vuosien mykkäkoulun, hän on ehdottanut meille jotain uutta, ja taas on menty eteenpäin. Tällainen tilanne tuli, kun halusimme julkaista *Syvään päähän* -albumin itse, omakustanteena. Epe halusi jatkaa yhteistyötä ja tarjosi meille parasta mahdollista sopimusta. Meille tärkeämpää oli periaate, että koko levy olisi meidän. Epe ei pystynyt ymmärtämään meidän jääräpäisyyttämme ja piti sitä varmaan vähän tyhmänä. Tappio oli kuitenkin hyväksyttävä, sillä olimme tehneet päätöksemme. Meni pari viikkoa, kunnes Epe soitti, puhuimme jostain käytännön Eppu-hommasta, ja asiat jatkuivat kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Epe on uramme alkuvaiheessa myös vaikuttanut kuviin ja niiden sisältöön. Tämä kuva on otettu ilman hänen opastustaan. Ehkä sitä olisi kaivattu. ZZ Topilta varastettu idea sirotella talkkia tummien vaatteiden päälle ei oikein onnistunut. Näyttää siltä kuin lokit olisivat paskantaneet soittajien olkapäille. ■

Ihan kuin ulkomailla olisi

Ravintola Telakan yläkerta oli oiva paikka kuvata. Vanha miljöö viehättää meitä kaikkia, ja Telakalla sitä on. Miljöö näyttää siis hienolta, mutta ZZ Topilta kopioitu olkapäiden kalkitus meni aika lailla pieleen, kuten totesin jo edellisessä luvussa. Yritys tuoda ulkomaan idea kotimaahan näyttää lopullisessa kuvassa lähinnä huvittavalta.

Toisinpäin emme ole juurikaan toimineet: Eppu Normaaliala ei ole yritetty koskaan viedä isosti ja vakavasti ulkomaille. Ulkomaille on silti esiinnytty Virossa, Ruotsissa, Tanskassa ja Englannissa. Ruotsissa keikkoja on ollut useampikin, Tukholmassa viimeksi vuonna 2010 legendaarisella Nalen jazzklubilla. Yleisö oli luonnollisesti suomenkielistä, Ruotsissa asuvaa väkeä, joka ei ollut nähnyt Eppu Normaaliala vuosikymmeniin. Yhteislaulu raikui, ja osa yleisöstä kyynelehti. Vaikutti siltä, että kyyneleet eivät olleet reagointia esityksen tasoon, vaan aitoa liikuttumista.

Suorittaessani siviilipalvelusta Vaasassa vuonna 1984 meille oli sovittu keikat Tukholmaan ja Maarianhaminaan. Sain vapaapäiviä tekemällä rutkasti ylitöitä, ja matka mahdollistui. Minun oli tarkoitus lentää Tukholmaan, kun muu ryhmä menee bussilla laivaan ja laitteiden kanssa Ruotsiin. Kävi kuitenkin niin, että Tukholman keikka peruuntui, mutta viesti tavoitti matkaaajat vasta, kun bussi oli jo laivassa ja ankkurit nousemassa. Minä lensin Tukholmaan ja yhytin muun bändin vain kuullakseni, että vietämme pari päivää Tukholmassa toimettomina, matkustamme sitten Maarianhaminaan ja soitamme siellä keikan.

»

2004

» Kuten tiedetään, reissutyössä vapaapäivät ovat turmiollisia. Meno oli levotonta sisältäen juopottelua, yleistä pahennuksen herättämistä, hintojen ihmettelyä ja ruotsalaisen makkaran kiroamista. Taisi yleisessä mylläkässä sattua polkupyörävarkauskin. Roudarinamme tuolloin toiminut Jussi teki amatöörimäisen virheen. Hän jätti tyttöystävänsä kameran keikkabussin pöydälle. Filmille tallentui tilanteita, joista nykypäivänä maksettaisiin omaisuuksia. Jostain syystä filmin kehittämisen jälkeen sitä ei koskaan mainittu sanallakaan.

Edustimme Suomea Roskilden festivaaleilla vuonna 1985. Siihen aikaan oli tapana, että jokaisesta Pohjoismaasta oli edustaja festareilla, vaikka oli selvää, että meidän osuutemme aukeaisi vain siellä oleville suomalaisille. Jälleen Epe puuttui peliin. Hänen mielestään bändimme tuli esiintyä päälavalla. Meille oli selvää, että olisi paljon otollisempaa esiintyä teltassa illalla kuin päälavalla puolenpäivän aikaan. Epen kanta voitti, ja niin esiinnyimme päälavalla päivään heräilevälle festivaaliyleisölle. Suomalaisten kannustus siivitti keikkaamme, ja saimme aikaiseksi ihan kohtuullisen esityksen.

Keikan jälkeen apunamme järjestelyissä toiminut alan konkari Tapio Korjus oli järjestänyt suoran haastattelun tamperelaiseen Radio 957:ään. Annoimme Martin kanssa omasta mielestämme hauskoja ja nasevia kommentteja Tanskasta. Myöhemmin saimme kuulla, että haastattelu keskeytti kanavalla tuolloin pyörineen huippusuositun treffiohjelman *Tule ja puserra*. Eräs kuulija oli suivaantunut ohjelman keskeytyksestä siinä määrin, että soitti radioon pommiuhkauksen.

Yhtyeemme on esiintynyt myös Isossa-Britanniassa. Edustimme Suomea Liverpoolissa järjestetyssä yleisradioyhtiöiden vuosittaisessa EBU-rockissa. Se oli tuohon aikaan lähinnä palkintomatka suomalaisille bändeille. Eräs Ylen tuottaja oli ehdottanut meitä esiintyjäksi edellisenä vuonna, jolloin tapahtuma järjestettiin Helsingissä. Epe oli pitänyt puoliamme ja todennut yhteyttä ottaneelle tuottajalle, että ”esiintymisen ehdottaminen nyt, kun tapahtuma on Helsingissä, on lähinnä vittuilua. Ota yhteyttä joskus toiste.” Näin tapahtuikin, ja pääsimme Liverpooliin. Sieltä on jäänyt elämään erään paikallisen huudahdus, kun hän oli seurannut Martin esiintymistä: ”We don’t dance like that here!”

Jos kuviimme on tuotu olkapäille ripoteltu talkki ulkomaan vaikutteena, niin siihen ne vaikutteet ovat kuvien osalta tainneet jäädäkin – ja ehkä hyvä niin. ■

Kuvia ja sanoja Eppu Normaalista – hyvässä järjestyksessä.

Eppu Normaali -yhtye
täyttää 50 vuotta.
Juhlavuotta juhlistetaan
täydennetyllä laitoksella
Aika Normaalilla -teoksesta.

JUHA TORVINEN on Rovaniemellä syntynyt vasenkätinen muusikko ja yksi Eppu Normaalin perustajajäsenistä. Koulutukseltaan hän on ylioppilas ja mielisairaanhoitaja, sotilasarvoltaan siviilipalvelusmies. Torvinen on muusikon toimen ohella toiminut tamperelaisen Poko Records -levy-yhtiön tuotantopäällikkönä ja nykyisin Akun Tehtaalla sekalaisissa tehtävissä. Sivutoimenaan hän on kirjoittanut muun muassa *Vasenkätisen päiväkirja* -kirjan.

Tamperelainen valokuvaaja HARRI HINKKA on kuvannut urallaan Eppu Normaalin ohella myös muita tunnettuja muusikoita ja näyttelijöitä. Hänen valokuvistaan on järjestetty kaksi näyttelyä: Kasvat (Tampere-talo, 1998) ja Rockvalokuvia (vol. 2) 1998–2008 (Museokeskus Vapriikki, 2009). Hinkalle on myönnetty Suomen valokuvailiiton mestariarvo (1995).

DOCENDO

KL 78.99
ISBN 978-952-850-621-8

9 789528 506218

Kansi: Jarkko Lemetyinen